

Most küzdelem támad... néhány ór herohan...
S nem tudva, a veszély kitől jön, merre van?
Mária... s egy férfi...! hah, kés van kezében...!
S a várnagy percz alatt öszszerogy vérében.

„Jaj Farkas...!” „asszonyom, ne vérezd el kezed!
Légy boldog...! hisz jobban alig történhetett,
Szökevény s öngyilkos nem lettem. Jó épen:
Azt a gyalázatos holnapot nem érem...!”

A katonák némán elvitték a holtat;
Tünődve: mi volt ez? s mi történik holnap?
S Szécsi Máriának hosszú lett az éjjel,
Küzde kinzó gondok sötét ezredével.

Csikorgó kapui híres Murányvárnak,
Vesselényi előtt más nap megnyílnak.
Dörögtek az álgyuk, ... szilaj zene hangzott,
És még sem volt látni egy örvendő arcot.

Mária sápadt volt, kedvetlen, elfogult...
Ferencz a r c z a boszús szégyen miatt pirúlt:
Felkarczott sebhelye kékellett le róla,
Mintha a csárdában verekedett volna.

Ördög vigye el az ilyen győzedelmet,
— Morgott hada — mellyet a főköttő szerzett.
És a másik szintugy: mégis csak gyalázat:
Illyen koldusmódra feladnunk a várat!

S ölelték az új párt boldogság karjai,
De teljességéből hiányzott valami;
Olyan volt az mint a pohárba tett virág,
Melly szép, mosolyg, de már veszíti illatát!

Alunni ment Murány Szécsi Máriája,
Alunni ment régen annyi száz utána,
Mind a ki boldog volt, mind a ki szenvedett...
S omladék lön a vár a büszke bércz felett!

Tompa.

A MŰVÉSZ BOSZÚJA.

(Eredeti beszély.)

Az est zordon volt és sötét. Azon napok egyike folyt le, mellyek az
ujévet megkezdik, s fagyos leheletökkel a nyár és ősz szerelmének utósó,
néma jeleit is letépi. A csillagtalan égen szürke ködtenger áradt el, — míg
itt lenn koronkint metsző szél csapott át a föld tiszta halottleple fölött, — s
röpülő szikrákként ragadá magával az éles hóparányokat.

Késő est s dermesztő hideg. Ki kóborolhatott volna ilyenkor?

Pest városának azon részében, mely az újépület felé dől, a dunapart felé eső egyik utcán, egy igénytelen földszintes épület szemlélhető. Semmi nevezetes körötte. A város itt zajtalanabb, a közbátorsági felügyelet csekélyebb. Ki volna figyelemmel illy messze eső helyekre, hol még csak az utcziprók sem koptathatják a járdát, azon okból is, mivel itt már járdát sem igen talál a város csinos népe.

Az említett igénytelen ház körött egy sötét férfialakot lehet látni az est árnyhomályában. Célját alig tudhatnók sejdíteni. Most sebesen futott a csengetyűvel el nem látott kapuhoz, s azt mindkét öklével döngeté; — majd ismét gyorsan a más oldalra a ház egyik ablaka alá távozék. Itt megállapodott. Fülét szorosan a hideg üvegtáblához nyomá, hogy ez az éji dermesztő hideg- s az erős nyomás miatt ropogni kezd. A férfi figyel. Lehelete fölakad, — csak néha tör ki az élet egyes mély sohajtásban, mely mintha volkán ezer ölnyi mélységéből szállana föl, — mint darab láng, mely a süvöltő szélről elkapatik, — s vele együtt elhal. Szíve dobbanásai gyorsak és erősek, — tagjai remegnek, — s inkább benső lélekvihar rázza e tagokat, mintsem a külső téli hideg.

Ki lehet ez egyén? Végetlen fájdalom vagy örület gyötri é őt, s kergeti a néptelen utcán alá s fel?

Néhány pillanat telt el. Perczenként az ismeretlen éji kalandor egész lénye izgatottabb, szörnyűbb állást váltta. Hosszú, sugár termete magasabbra emelkedett, — fogai hidegen vaczogtak össze, — fejét még inkább az üveghez szorítá, — s két szeme, mint égő gyémánt villámlott ki a sötétbe.

— Hah! — kiálta fojtott hangon, mintha égő ház lángheve szorítná össze gégejét, — ez az ő szava;... ez az,... igen. Mit mond?... oh, ha érhetném!... S a másik férfi,... igen.... a gaz csábító!.... Ah, ezek csókok,... csókok!....

Az ablak üvegtáblája lármás csörömpöléssel hullott szét ezer darabban....

Az ismeretlen férfi, vadállathoz hasonló fájdalom-ordítással, hirtelen elhagyta helyét, s a kapuhoz futott, ezt mindkét öklével döngetve. Nem sok idő múlva az udvarban léptek hallattak, — a kapuhoz közeledtek, — a zár csikorogva fordult meg kétszer, — az utcai egyén mintegy két lépésnyire hátrálva, mint hideg márványszobor, mozdulatlan várakozott, — de lábízmai meg-megremegtek, mintha a világtenger hullámai ostromolnák.

A nehéz tölgy kapuszárny megnyílt, s egy sugár, ifju hölgy lebbent ki az utcára. Futni akart, aztán megpillantva a leirt férfit, miként madárka, melyet a forgatag magával ragad, vagy a rohanó hullámtól szírthez csapott habtajt, sikoltva röpült ennek keblére.

Ezalatt a házból egy gazdag öltözetű ifju lépett ki, — s az utcán futólag körülpillantva, sebesen eltávozott.

A férfi szorosan ölelte magához a reszkető hölgyet, mintha keblére

akarná temetni. Halvány volt mindkettő, — mint a fölöttök égő lámpa gyöngye világa. Két föltámadt halottnak vélte volna őket a vakhitű néző.

Egy két perc múlva a férfi néhány lépésnyire vitte magával szép terhét, mialatt két forró könnycsepert érzett föltárt kebelén, hova a hölgy arcza hanyatlott, leharmatozni.

— Őlj meg, őlj meg engemet, Leo, nyögő a leány lefejtőzve az ifju kebeléről, s esdőleg kulcsolva össze két kezét, őlj meg. Te nem szerethetsz többé, — s én nem adhatok napjaidnak örömet. Fájdalom, — keserűség s idegenség, — oh, s talán utálat ostorozná szivedet mindannyiszor, midőn engemet látnál. Őlj meg, légy irántam utójjára irgalommal.

A hölgy megragadta a szótlan férfi hideg kezét, s dobogó kebelére nyomva elszánt, tulvilági tekintettel nézett fel ennek arczára.

— Nem nem, Augusztá, — felelt a boldogtalan, fojtott remegő hangon, te nem vagy bűnös. — Boszum áldozatot követel: de az nem a te gyöngye élted lesz; — más, — más; ő, a gaz csábító.

— Ah, te boszut állsz értem, kiálta Augusztá, szívtépő örömmel. Ezt vártam, reményltem, hittem Leo: — de mondani nem akartam. Nem, nem, hisz szelid lelked gyöngye leend a boszuállásra. Te már nem szeretsz, nem szerethetsz, s így feledni fogod szerelmem megtorlását. Ugy é, Leo, nem csalódom? — te engem már nem szeretsz?

— Szánlak, nyögő az ifju, tompa hangon.

— Ah, tehát jól gyanítám, — kiálta a szerencsétlen, ismerém lelked, s balsorsomat. De hát miért éljek én nélküled, szerelmed nélkül?

— Térj zárdába, hangzott Leo komor szózata.

— Zárdába? — kérde Augusztá remegő hangon.

— Igen, mert lásd, el kell szakadnom tőled. El kell vesztítenem bírásd gyönyöreit, mindent, mindent, kivéve az egykori órák örömét. A fájdalom férgeitől föl kell emésztetnem lelkem nemesebb részét, hogy ne maradjon bennem egyéb daemonnál, kárhozatnál. Éreznem kell, minő boldogtalan, nyomorult vagyok nélküled, — hogy — hogy a boszuállást ne feledjem, az nagy és rettentő legyen, mint isten ítélete.

— Oh igen, úgy é, — őszintén beszélsz Leo? — kérde a leány keserű öröm mosolyával, mellyben mint éjszaki fény, a halál öröme derengett.

— Igen, Augusztá — folytatta Leo a szerencsétlen szerelem forró szavaival, — ott a kolostor falai közt megtisztulva állandsz lelkem előtt, mikéint megbántott szent, kiért boszut kell állani; mikéint megfertőzött, ol-tár, mellyről a szent ékességek leszaggattak. Ott ismét szerethetlek, imádhatsz, mert te meghaltál a világnak, s csupán az üdvözült halott szel-leme fog megjelenni álmaimban.

E szavakra tulvilági kéj érzete futott át Augusztá szép vonásain. Halvány arcza átváltozott, megnemesült, mint angyalé, melly földről égbe tér. Valamelly rendíthetetlen határozat látszott keblét emelni. Sötét fekete szemében olly fény csillogott, minőt földi gyönyör nem terem. Arczán az isteni

szellem, és saját lelke találkoztak, s mint két sugár összeolvadása, szokatlan dicsőült tisztasággal vonák be a szép márványhideg arcot.

— S te szeretni fogsz, — te boszut állsz értem ha meghaltam rád nézve, sohajta remegő öröm hangján Augusztá.

— Esküszöm, szóla a férfi, komoly ünnepélyességgel, az ég felé emelve szemeit, honnan az éjnek egy pár halvány csillaga pillantott le a szürke ködön által, mint örök, de néma tanuja az adott fogadásnak.

— Ah, úgy én még boldog leszek, rebegé a leány, az indulathullámszerű változó hangjain. Én boldog leszek. Szeretném látni a boszuállás óráját, — a tettet, mit végbeviendsz, — a fegyvert, melly — ah, hiszen fegyvered sincs; — én megáldanám az aczélt, melly a gonosz szívet átmetszendí. Mit is gondolsz? Hol van töröd, a boszuló? — Hol van Leo? Add kezembe; mutasd meg, hogy megáldjam, hogy megcsókoljam azt, a boszu eszközének éles fogát.

Leo hallgatva vont ki egy keskeny hegyes tört kebeléből, mellynek fényes damaszok aczéla tűzvonalként villámlott elő az éj homályában.

Augusztá mohón ragadá meg a tört; s előbb magasan föltartva, ábrándos szemeit függeszté rá, miként szent feszületre a haldokló végpillanatát; s a hideg vasat forró ajkaihoz nyomá, kétszer, háromszor.

Igen te boszulóm leendsz, szóla a hideg érczhez, a hit és meggyőződés megható hangján. Légy éles és metsző, miként a halálfájdalom, gyors, mint az ég villáma, s kiméretlen, mint viperafog. Leo, érzem, tudom, hogy boszud nem késik; én azt akarom; — te szeretni fogsz engemet, — méltó leszek a boszuállásra és szeretetedre. Ugy é, te szeretni fogod meghalt Augusztádat?

A szép gyöngéd kéz egy mozdulatot tőn, mintha legyőzhetlen fájdalomában keblére szoritná azt. Az ifju karjára érzé hanyatlani a szép szenvedőt. Ölébe fogá a leányt. Kezén és ruháján a hölgy piros vére patakzott le.

— Augusztá, mit cselekvél? tördelé a legnagyobb kin tompa hangján Leo.

— Megérdemelni szerelmedet, — s boszut; — lehelé alig érthetőleg a haldokló. — Oh milly szép lesz a halhatlanság, — ha szerelmedet ültethetem oda át. Állj boszut, és — szeress.

A megtört test gyöngé rázkódással feküdt az izmos karokon, miként kisdéd tó ezüst tükre, mellyet az esti szél lágyan ingat ágyában. A halvány ajk mint szemérmes virágkehely az éj óráira, bezáródott, — s az egykor mosolygó szemek aranytükre homályos fátyollal vonult be. Az arcz hideg, merev, de szép volt mint istennő márványszobra.

Leo hallgatva bocsátotta a fagyos földre szép terhét. Csak tompa nyögése hallott. Szemei kétségbeesve kerestek életet az élettelen tagokon...

Az éj hosszú volt. Ki írhatná le fájdalmait? — Midőn a nap sugárai áttörték a szürke ködpalástot, s keleten vékony fellegekre lehelék az aranyhímzetet: a város szorgalmas népe meglelé a szép halottat. Mellette egy

ifju állott, szemeit vadul forgatva a hulla- és körülállókon. Örültnek tartatték, s mindkét szerencsétlenről a szükséges rendelkezések gyorsan megtették.

A nyári, melegebb hónapok óta azon földszinti házban egy külföldi festő műterme áll megnyitva a fővárosi közönségnek, mely azt díj nélkül megtekinthető. A művész, ki főstményeivel Europa nevezetesebb városait beutazni szándékozott, még igen ifju és szép volt: de egyszersmind komoly és hallgatag. Látszott, hogy lelkében van valami, mely a világ mindennapi gyermekei körében magának öröm- s élvezet-anyagot nem talált. Egyéb-iránt mindenhez, kívül közelebbi érintkezésre szükség és alkalom adaték, előző, udvarias volt; s műtermét férfiak és nők számosan látogatták; ez utóbbiak főleg, mint a gonosz világ nyelve hirdeté, már csak azért is, hogy a kellemes arczu művészt magát megtekinthessék, s vele egy vagy két futólagos szóváltást tehessenek.

Azon egy hónapí idő, melyet a festő pesteni mulatásának határául, hírdetményeiben kitűzött, szinte félévire hosszabbodott meg. Némelly körökben, hol különböző okokból nagyobb és folytonos érdekekkel látszottak viseltetni e jeles ifju irányában, bonczolgatni kezdék ezen reménytelen vesztelés okait. És nem ok nélkül; mert miután, honunk és nemzetünk iránt táplált minden előszeretet mellett sem foghatjuk úgy nagyjainkra, mint a középsorsuakra a művészet lelkesebb pártolását; miután, minden rágalom nélkül megvallhatjuk, hogy nálunk, s még fővárosunkban is, a művész tengő életnél egyebet nem várhat, műcsarnokaink nem létenél fogva pedig studi-umról épen szó sem lehet: különösen felötlőnek látszék, hogy az ifju festész, ki sokat ígérő műveivel s ügyességével koszorukat s kincshalmazokat arathatandott a művelt világ legnagyobb városaiban, nyilatkozata ellenére, — itt homályban pazarolja ifjusága drága idejét. E különös körülmény oka több lehet a szeszélynél, vagy a pályasikerből származott megelégedésénél. Némelly theasztaloknál szerelmi viszonyokról szerettek álmodni; s ha a művész egy párszor D^e grófnő kocsiján vitétt ennek ebédére, — vagy F. tanácsosnő több vendégek előtt nyílvánítá férjének, miszerint kívánná arczképét a fiatal művész által rajzoltatni: már a gondosabbak valami gyöngédebb titkok nyomát hitték föltalálni, s előre is holmi történetecskéket jósolgatának.

Azonban a jó emberek most az egyszer tetemesen csalódtak. A festész lassanként elvonta magát azon körökből is, hova igen ritkán megjelenni szokott. Néhány közelebbi ismerői s magasztalói is, kik eddig ügyekeztek őt a legnagyobb társaságokba bevezetve, a világ előtt fölmutatni, napról napra egykedvűbbek s hidegebbek lőnek iránta. Azok, kik, — gyöngéden szólva — a közhirek kezelői és véleményadóikép szokták magukat fölvetni, idővel más tárgyat kerestek és találtak nyugtalan elméjöknek és nyelvöknek. A látogatók, kik eddig seregestül tódultak a becses műterembe,

elmaradoztak; — a képcsarnok bezáraték, — a művész egyedül maradt: de nem távozik.

Csupán egy maradt a főbbrangu fiatalok közül, ki nem szűnt meg a festéssz munkaszobájában olykor fölkeresni. Kik a külső illem s megszokott ismeretség előző s bizalmas jelei után adnak nevezetel két férfi közti viszonyinak, barátságnak mondhaták, mi a két ifjut gyakran egybebozát. Pedig nem úgy volt. A festő, művészlelke magas sphaerájából, — s még egy más gyöngédebb okból, egykedvűleg tekintett az alatta álló lelkekre, — eltűrte azokat, — néha mulatott, az időt űzte velök; de szíve zárva maradt, érzelmei más tárgy felé lángoltak. És a másik?

Gróf Moreville, egy nálunk nem rég honosítást nyert gazdag külföldi fiatal és kéjvadász volt. Lelke könnyelmű, határozatlan, semmi elvhez sem kötve. Régi hazáját elhagyá, az újat még nem ismerte; történeli öröm és fájdalom, ennek mult dicsősége és sebei nem érdeklék. Hasonló volt a vándorszíthez, melly állandó alapot nem ismer, megy, merre hullám és szél kergeti, s földé süllyedéssel fenyeget, ha rálépni bátorodik. A szépművészetet különösen kedvelé, nem azért azonban, mintha ennek philosophiáját bírta volna; hanem, mert érzékeit szerette a költészet különmemű megtestesített alakjai által fölesiklandozni, s azon finom megmegújuló élvezet megszerzeni, mellyeket az örökifju poezis adhat. A rajzolás azonban unalmasabb óráiban önmaga is gyakorlá, s tűrhető sikerrel.

Egy napon, rövid kopogtatás után, szokott heveséggel nyitott a Leo szobájába. Midőn az ajtót föltárta, úgy tetszék, mintha valamelly nőruha halk suhogása lepte volna meg füleit, melly sietve egy mellékajtó zárpatanásában halt el, Leo egy félig készült főtmenyt dobott el maga elől.

— Istenemre, maestro, szóla Moreville örömmelvetéssel, mellybe egy kis guny vegyűlt, azt kell hinnem, hogy a művésznél muzsák vagy épen maguk a gráciák teszik udvarlásukat. — Igen, igen, s meg mernék esküdni, miszerint ezen kecses halhatlanok különben sem lakozhatván a keresztényének egében, az önnél mulató szűz a meglepetés után sem szállott el: annálfogva, reménylem, szerencsésítendő ön azon örömben, hogy hódolatomat a művész ideálja előtt elmondhassam.

A főtész arcán haragos láng égett, azonban inkább a szemérem mint a boszu tüze. Halk hangon rebegé:

— Gróf ur meg fog nekem bocsátani — —

— Ah ah, semmi bocsánatkérés. Én tisztelem az illy gyöngéd titkokat. Ugy véltem, a személy nem érdekes, — hogy az csupán mintaképül szolgált a művészethez, — mikép az olaszoknál, — ön honfiainál szokás. No, nemde? És csakugyan, — ön egy főtmenyt dobott el magától, midőn bejövék. — Hadd lássam. — Ezt csak nem tiltandja meg ön, — nemde?

A gróf fölemelte a félrelökött képet, s figyelmesen kezdé vizsgálni. Leo redőzött homlokkal s villámló szemekkel harapott ajkaiba.

— Becsületekre, gyönyörű arc, szóla a gróf nyomatékosan, a vá-

lasztás dicséretére szolgál önnek, — s kéjsóvár pillanatát szegelte a kissé szabadon emelkedő szép kebel liliomhalmára.

A festész szívét izzó tűz égeté.

A propos, szóla ismét Moreville, látszólag egykedvűen tévén le a főstményt, önhez egy baráti kérelmem van. Műterméből néhány jelesebb darabot kívánnék lerajzolni. Nem tehetne ön némi rendelkezést lakása kulcsával, ha esetleg akkor jönnek, midőn ön távol leend?

— Kulcsomat a háztulajdonosnál fogom hagyni mindenkor.

Kevés idő múlva a gróf távozott.....

Néhány nappal ezután a nemzeti színházban egy külföldi hegedűvirtuóz hallatá magát. A színháznak minden zuga tömve volt; s a kerepesi utcza elejét drága uri kocsik vonala lepé el, mellyek mint sötét nagy állatok mozogtak ide s tova lámpa-szemeikkel. Midőn tíz óra után az előadás véget ért: tarka néptenger szorult össze a csarnokban és udvaron, — s a kocsik robogó kerekei elől futva siette mindenki a bátorságos utra. Most az ifju festész siklott el a nép között, karján egy kisdud sugár hölgyet vezetve; ugyan e pillanatban Moreville kocsija állapotodott meg, s a csinos öltözetű inas bele segíté urát.

Leo oldalra tekintett, s a karján függő hölgy felé hajolva, valamit látszék füleibe sugni. Ez sietve voná arczára a selyemkalapon oldalra vetett könnyű fátyolt, s szerelmese karján, mint játszi délibáb tovalebegett.

A mondott időköz ben a mint a kocszi hágesőjáról a tóduló népvonalon Moreville még egyszer végig futott tekintetével: hirtelen szemei a művészen és a karjához tapadt gyöngéd nőalakon akadtak meg. A lámpafény halvány küllökre osztá légszeszvilágát, s a reszkető sugarak opálfolyamában igéző nagy fekete szempár hódító hatalma ragyogott föl a grófra. — A gróf némán állta egy perczig, aztán szolgájához fordulva, néhány szót váltta vele titkon. Az inas bezárá a kocszi ajtaját, s az végig zördült a követeten, maga pedig a nép közé furódva, kémlelve körültekintgetett, s végre az országuton mindenütt egy ifju párt nyomon kísérve, eltűnt....

Néhány nap múlva ismét a koszorukat aratott zeneművész volt föllépendő. Az élvsovár közönség kíváncsi várakozással nézett a színházi est elé. A gróf látszólagos egykedvűséggel ült Leonál a pamlagon, illatos külföldi szivarát füstölve.

— El van e ön ez estére foglalva? — kérdé, érdektelen beszélgetés közben, az ifju művészt.

— Nem, — lőn a rövid válasz.

— Ez esetben fölöttébb megörvendeztetne ön, ha nálam a páholyban megjelenne. Ön kedveli a zenét, s én gyűlölöm a magányt, még az élvezetben is. Ön ismeri páholyomat; — hét órakor jelenjen meg. Igerje meg ön e szíveséget.

Leo rövid fejhajtást tőn, s megigéré, hogy elmenend.

Moreville távozni készült.

— Ah, még egyet, — szóla visszafordulva, s lehető hideg vért színelve, — még egy kérelemmel terhelem önt. A következő napok valamelyikén légyottat akarok intézni egy hölgygyel. A dolog nem egyéb, valót szólva, ártatlan játéknál; azonban nem szeretném, ha az időt tudató irat bizonyos egyének kezei közé jutva, azon saját kezem ismertetének föl. Tudja ön egy kis *affaire d'honneur*, mint mondani szokták. Legyen ön szíves, barátságából, megírni mit én tollba mondandok. — No, akarja ön? Lám, lám, én nem vagyok olly titkolódzó, mint ön, a szerelem dolgában, s ha ön kívánja; megnevezem a hölgyet is.

— Ah nem; nem kívánom tudni — szóla Leo szerényen, mialatt papírt és tollat vőn.

A gróf néhány sort mondott tollába, — s elkészülvén az irat, átvette azt, s mosolyogva tekinté végig, — aztán távozott...

Az est elközelgett. Hét órakor a színház egy virágos kerthez hasonlita, s a páholyok a szokottnál jobban meg voltak népesülve. Csupán egy volt ezek közül, mellyben magánosan ült egy ifju. E páholy a Morevilleé volt s a benne ülő komoly egyén, Leo.

A hangverseny első szakasza véget ért, — a színház órája nyolczat mutatott. A gróf még sem jöve... Egyszerre úgy tetszett, mintha a páholy ajtóján halk és félénk kopogás nesze hallanék: azonban senki sem jött. — Az óramutató túlhaladta a nyolczat.

A művész fölkel, s részint unatkozás, részint valamely magyarázhatlan nyugtalanság miatt kilépett a páholyból. Midőn a hideg folyosóra érkezett; szemei az imádott ifju hölgy hű szolgájával találkoztak.

— Mit keressz te itt? — kérdé Leo, csodálkozva.

— Önt uram, önt — felele a szolga remegő hangon. Itt állok régen, mert megpillantva önt a karzatról, egyszerre ott hagytam helyemet; — az imént kopogtam is, de nem bátorkodám.

— Tehát mi bajod van? — kérdé az ifju elfogultan.

— Nem tudom, — ön meg fogja mondhatni. De én valóban nem tudom megfogni, hogy ön itt a színházban van, midőn Augustia leányasszony az ön meghívására, önhez sietett.

— Hozzám? meghívásomra?

— Igen, igen, — folytatá a hű cseléd növekvő félelemmel, hiszen az ön kézírata volt azon levelke, mellyet ma este felé a leányasszonynak hoztak, olly czélból, hogy önnél még ma jelenjen meg. És ő önhez sietett.

Leo lelkét egy villám hasította át, — agyában világ áradt el, s szívére ölö fájdalom csapott le. A színházban a második szakasz kezdődék; — az orchestrum csattogó zenéje fölarsant, s a fiatal művész kinordítása az erős zene és tapsviharban veszett el.

Sebesen rohant le a lépcsőkön, s onnan az utcára, — felső öltöny, főveg nélkül; haja rendetlenül uszott utána mint haragos, vészjósló üstökös sugárszállai, — a szembejövők félelmemesen tértek ki utából.

A hű szolga kihozá a páhoilyból a téli öltönyt és kalapot, — s sietett a szerencsétlen után. Csak a rohanó szélvész érhetne volna őt utól...

Mintegy másfél évvel e történeteske után a megyei törvényszék egy gyilkossággal vádolt idegen festézt bocsáta, bizonyítványok hiányában szabadon. A vád alatt álló egyén különben is örültnek tartaték, s így, ha ő volt volna is tettes, a beszámítás rá nézve nem lehetett szigorú. Szabadon bocsátását látható hideg egykedvűséggel vevé, s ha közhelyeken megjelent, a fiatalság szeszélyes tréfákat űze felmagasztalt phantáziája bizarr nyilatkozattal.... Ugyancsak ezen hónapban, rövid időköz alatt egy divatlap gróf Morevillének a szelleműs D. Lucia bárónővel összekelését, s a menyekzői ünnepélynek a gróf egyik megnevezett mezei jószágán végbemenendését hirdeté.

E hír megjelenésével az örültnek hitt festész azonnal eltűnt a fővárosból. Senki sem tudá, hova, merre ment. Ki látja a villámot, midőn a vihar kitörése előtt rejtve a felhő méhében tavavonul, hogy porrá zuzza és égesse a természet és emberi kéz legbüszkébb műveit?!

(Folytattatik).

Obernyik.

EMLÉKSOROK.

I.

EGY FÖBENDŰ HÖLGYHEZ.

Megirta dalaokunk,
Hogy e hon nőtelen;
Mert hölgye nem magyar,
Mert kores és idegen.

A dalaok, a ki e
Vádat dörögte ránk,
Még akkor nélkülöd
Látá szegény hazánk.

Mióta a haza
Megismert Tégedet:
Remény váltotta fel
A régi felleget.

Hogy, majd ha hölgyeink
Miként te, érzenek;
S lesznek e hon felett
Mint te, védszellemek.

Ha nyelvők, a magyar,
Olly szép, mint ajkadon;
S szívőknek legnagyobb
Szerelme lesz a hon: